

Leni Saris

# Romana



De  
DAELHEYM  
*Saga*

---

Leni Saris

Romana



Oorspronkelijke druk 1985  
Eerste druk in deze uitgave 1997

NUGI 342  
ISBN 90.205.2434.8

Copyright © 1997 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen  
Omslagillustratie: Herson

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

## HOOFDSTUK 1

Romana Paluda, stewardess bij 'een belangrijke luchtvaartmaatschappij in Nederland', zoals de T.V. het ons, op bevel van hogere hand, zo roerend en welbegrepen voorhoudt, liep de warme, lichte hal uit en zette met een zuur gezicht de kraag van haar regenjas op tot over haar oren.

„Regen, het zal niet waar zijn!” dacht ze op weg naar haar kleine rode Bianchi. Ze klopte het trouwe wagentje dankbaar op zijn flank, waarna ze met een zucht van verlichting naar binnen dook, een krachtterm smorend omdat haar grote blauwe reistas achter de deur bleef haken.

„Dat was puur Hollands,” zei een mannenstem. Ze hoorde een schaterlach en zag een lange figuur haastig voorbijkomen.

Romana klapte het portier dicht en maakte dat ze wegkwam, hopen dat 'de figuur' een volslagen onbekende was geweest. Het paste niet dat keurige stewardessen in zulke onheuse termen als zij had gebruikt, hun ongenoegen de regenachtige wereld inslingeren. Nou ja, ze was moe en ook nog koud. Gauw naar huis, naar 'moeder Kyra' Nog steeds genoot ze er geweldig van heel gewoon 'thuis' te komen en niet op een eenzame kamer, waar ze meteen aan het werk zou moeten. Bovendien was ze nu eenmaal een familiemens, waarschijnlijk door de buitengewone omstandigheden. Haar ouders zag ze maar zelden en het heimwee ging nooit helemaal over. Ze schrok op. Het was beslist verstandiger, als je al vermoeid was, ook nog niet eens te gaan zitten dubben over je familie. Ze kon nog maar net op tijd remmen en miste gelukkig de achterkant van een bij het stoplicht staande Mercedes. Bijna een crash, dacht ze in vliegtuigtermen, wat haar niet kwalijk te nemen viel.

Drie kwartier later reed ze haar wagentje het tuinpad op en aarzelde even. Kon ze de wagen wel achter de grote donkerblauwe slee van haar oom zetten? Hij was geneesheer-directeur van het plaatselijke ziekenhuis en zelden thuis. Als ze haar wagen achter de zijne parkeerde, maakte ze een goede kans, dat hij dadelijk weg moest en ze weer in de regen naar buiten moest om eerst Bianchi weg te halen. Ze had er gewoon geen zin in.

Lon, de jongste dochter van Kyra en Michael, die in Oostenrijk woonde maar bij haar moeder logeerde, verscheen in de deuropening.

„Zeg, kwieke schiet eens op. Blijf je daar wonen?” riep ze. „Zou je me niet eens komen begroeten? Ik ben gistermiddag gearriveerd. Papa zegt dat hij niet weg hoeft en je kunt je karretje rustig laten staan, kom je?” Romana liep naar binnen en voelde zich meteen omsloten

door de warmte van het gezin waarin ze al zoveel jaren thuis hoorde; ze had nooit anders gekend.

Kyra van Donckeren, lang, slank, nog altijd knap, met flatterende grijze strepen in haar dikke donkere haar, zag Romana als een van haar eigen kinderen. Ze had Romana als baby gekregen, nadat deze zich ergens boven Rome voortijdig had aangekondigd en daarom dan ook Romana was gedoopt. Romana hield zielsveel van haar ouders maar zag hen te weinig. Romana's moeder was Kyra van Donckerens jongste zuster, nog steeds een van 's werelds grootste levende prima ballerina's. Haar man, een zeer bekende fotograaf, Alexander Paluda, was altijd met haar meegereisd en kon daardoor zijn beroep op werkelijk schitterende wijze uitoefenen. De wereld die ze al tientallen jaren samen bereisden was een grote inspiratiebron. Ze hielden veel van hun enige dochter maar Romana had toch altijd, vaag, het gevoel, dat ze heel veel van haar hielden maar haar niet echt nodig hadden en volmaakt tevreden en gelukkig waren met elkaar. Romana was daar nooit boos of echt geërgerd of zelfs ongelukkig door geweest. Ze had een heerlijk thuis en mama hield van haar en zij van mama, en dit kleine tengere persoontje was nou eenmaal iets heel moois en liefs, dat je beschermen wilde. Papa deed dat zo grondig, dat Merel niet anders wist dan dat de grond te koud was waarover ze liep en Romana vond het nog altijd een wonder, dat haar moeder geen vreselijk verwend, onuitstaanbaar, totaal verknoeid mens was geworden. Niets van dat alles. Ze vond weliswaar dat het zo hoorde en prima was geregeld maar ze was ook vrolijk, lief, goed gehumeurd en ze had een verrukkelijk gevoel voor humor.

Het huis van Kyra en Michael was het enige thuis, dat Romana ooit had gekend en de kinderen Roel, Jos en Lon waren haar broer en zussen, waarmee ze heel haar leven had opgetrokken, gelachen, gehuild en uiteindelijk samen een was geweest, zodra er voor een van allen iets verkeerd dreigde te gaan. Neen, Romana had weinig gemist, behalve de aanwezigheid van haar ouders. Dat ze altijd reisden had ze volkomen aanvaard, ze was niet anders gewend. Als ze er heel zeldzaam eens waren, was dat een feest maar het duurde altijd maar zo kort en dan worstelde Romana heel erg met heimwee als ze weer waren vertrokken. Iedereen had begrip voor Romana's 'stille dagen' zoals de familie het aanduidde. Als Romana's ouders pas waren vertrokken, was iedereen lief voor haar maar liet haar zoveel mogelijk met rust. Dat hadden de kinderen van Donckeren altijd geweten, ze waren er mee opgegroeid. Romana had beslist stewardess willen worden, omdat ze de hoop had gekoesterd,

zwerfend over de wereld, af en toe haar vader en moeder te kunnen tegenkomen. Het was twee keer gelukt en voor Romana waren dat heerlijke gestolen uurtjes geweest; ze teerde er maanden op.

Ze had er aarzelend met Kyra over gesproken en gevraagd of zij het overdreven vond dat ze zo vocht voor een paar ontmoetingen met haar ouders, terwijl ze toch zo'n geweldig tehuis had.

„Ik zou het niet prettig vinden als het anders was,” had Kyra rustig geantwoord en voor het eerst had ze in een lang gesprek aan Romana verteld, hoe ze vroeger zelf had gevochten om de Daelheim-kinderen, haar zusjes en broer, bij zich te houden en dat haar dit, vooral waar het Merel betrof niet gemakkelijk was gevallen.

„Het werd bijna een drama,” had ze gezegd. „Om Merel en nog een paar vervelende gebeurtenissen. Toen liep het lieve Boshuis opeens leeg en iedereen had heimwee naar elkaar, naar dat huis, naar heel de sfeer van saamhorigheid. Maar dat is lang geleden.”

„Je bent daar altijd zo zwijgzaam over geweest, en nog,” had Romana nadenkend gezegd. „Ik heb de indruk gekregen dat er destijds heel veel is gebeurd dat je nooit tegen iemand wilt vertellen, of niet soms?”

„Ja, maar het is allemaal bedekt door het zand van de tijd, hoe zeg ik dat?” Kyra had zich er handig vanaf gemaakt, wilde er gewoon niet verder op in gaan. „Oude familiegeschiedenissen, ach, laat het zo.”

„Niets is ooit echt voorbij,” had Romana, destijds met de wijsheid van haar zestien jaren opgemerkt. „Ik wil graag dingen weten van vroeger.”

Kyra begreep wel dat Romana, ondanks alles wat ze zo rijkelijk had ontvangen aan liefde en geborgenheid, toch iets wezenlijk had gemist en daarom steeds opnieuw probeerde banden met dat verleden, waarvan ze zo weinig wist, aan te knopen. Kyra's kinderen, noch de kinderen van haar broer en zusters hadden daar ooit zo'n nooit aflatende belangstelling voor gekoesterd, al hadden ze wel belangstelling voor de familie, vooral omdat ze in hun jeugd altijd allemaal samenkwamen met feesten, kerstdagen en verjaardagen in het verrukkelijke boshuis. Dit was voor hen allemaal een van de mooiste herinneringen uit hun prille jeugd, tot het langzamerhand ging verzanden, omdat dan de een en dan de ander verhinderd was. Zo groeide de zo hechte familie langzamerhand uit elkaar tot een best wel vriendelijke, goed met elkaar optrekkende familie, maar de band van vroeger was er niet meer. Het werd aanvaard, het moderne leven stelde zoveel eisen en wie vond nog rust en tijd genoeg om allemaal op dezelfde tijd naar het Boshuis te reizen en met de hele familie op te trekken? Niemand wist eigenlijk precies wanneer

het verval was begonnen maar Romana trok het zich erg aan. Ze had protesten geuit maar niemand had er ernstig naar geluisterd; een paar troostende woorden „het is nou eenmaal zo, kind, daar doe je niets aan!” vond Romana bijzonder nietszeggend. „Kyra,” had Romana bijna huilend gezegd, ze had overigens nooit ‘tante Kyra’ gezegd, „Kyra, zie jij dan niet dat langzamerhand de hele familie afbrokkelt? Het is echt schandalig, al die stomme uitvluchten.”

Kyra vond dat ze gelijk had, maar kon er ook niet lang bij stilstaan. Ze had het altijd druk met een groot huis, een man die zelden of op ongelijke tijden thuis was en waarnaar ze zich zoveel mogelijk wilde richten. Verder had Kyra een of andere functie in de gemeenteraad; welke functie was Romana tot op de huidige dag duister gebleven. „Het heeft iets met milieu te maken,” had ze eens hulpeloos uitgelegd aan een vriendje van Lon. Lon zelf was overigens net binnen komen lopen, toen Romana met haar vage uitleg bezig was en, niet tot Kyra’s blijdschap, zei heel de familie sindsdien vrolijk dat Kyra ‘iets met het milieu’ deed.

„Ach, kind, laat ze toch!” had de altijd rustige dokter Van Donckeren zijn gepikeerde vrouw getroost. „Jij werkt fijn, ja toch? Nou dan. Wat kan het jou verder schelen hoe ze dat werk noemen. Bouw maar een klein betonnen muurtje om je heen, net zo hoog, dat je er veilig op kunt leunen maar er wel goed overheen kunt blijven kijken. Daar ben ik trouwens met jou niet bang voor.” Kyra had verder geen problemen gehad met haar miskende functie als raadvrouw in milieu-aangelegenheden.

Romana kwam de zitkamer binnen en wuifde tegen Michael. „Een rustige avond voor jou? Waarom gewed, dat ik straks Bianchi in haast weg moet halen omdat ik het pad blokkeer?”

„Wens me iets anders, rust,” grinnikte Michael en zakte lui onderuit in zijn stoel. „Goeie vlucht gehad, Romientje?”

„Ja hoor, we zijn niet gekaapt, zoals je ziet,” zei ze met een bizar soort humor. Ze ging zitten en nam een kop koffie aan.

„Is er post voor me?”

„Doe niet zo luguber, ja er is post,” zei Kyra.

„Doe eens gezellig!” Lon schopte zachtjes tegen Romana’s schoenpunt.

„Ik ga morgen weer weg, ik wil overmorgen de première van het toneelstuk van Franz meemaken, zie je. Hij vindt het trouwens ongezellig als ik er niet ben.” Lon was getrouwd met een man die succesvolle vervolgverhalen voor de T.V. schreef en zij was er terecht erg trots op. Franz was overigens vijftien jaar ouder dan de jolige Lon en voor zover haar familie het kon bekijken, was Lon de zoon in Franz’



leven en in zijn beeldschone huis aan de Starnbergersee.

Josje, de oudste dochter, tegenwoordig Josefa, woonde met man en drie kinderen in de Achterhoek op een grote boerderij en kwam daar zelden vandaan.

Roel was journalist en praktisch nooit thuis. Hij woonde in Amsterdam, was niet getrouwd en Romana vond hem losbollig maar dat zei ze niet, terwille van Kyra.

„Ik wil best gezellig zijn maar ik zie dat er een brief van mama en papa bij is. Mag ik even?” Merel schreef altijd heel lange brieven aan haar dochter en Romana genoot ervan. Ze zagen met belangstelling de wisselende uitdrukking op Romana’s sprekende gezicht en Jos knipoogde tegen haar vader. De brief uit Amerika was beslist een heel gezellige brief en dat was maar gelukkig ook, want Romana maakte zich altijd zorgen als ze maar dacht dat er iets was, wat haar ouders dwars zat.

„Goede berichten volgens je gezicht,” plaagde Kyra vriendelijk toen Romana de brief zorgvuldig in de enveloppe vouwde en in haar tas borg. „Ja, enig, en hartelijke groetjes voor allemaal. Mama schrijft jou binnenkort weer, Kyra, maar twee lange brieven tegelijk was haar te veel.

O ja, en mama vraagt of je die vrij grote, duidelijke jeugdfoto van haar wilt opsturen, waar ze opstaat nadat ze in een kinderballet had gedanst. De kleine ballerina, noemt ze die foto. Dat schijnt destijds een of andere krant te hebben geschreven bij een foto van haar en die krant heeft een afdruk van de originele foto gestuurd. Weet jij, wat mama bedoelt? Ze heeft ’m nodig voor een groot, geïllustreerd artikel in een of ander vooraanstaand blad. En ook nog een paar foto’s uit de Boshuisperiode, kan dat?”

Tot haar verwondering en overigens ook tot verwondering van haar man en dochter, keek Kyra allesbehalve vrolijk of bemoedigend bij het toch normale verzoek.

„Dat kan niet, hoor,” zei ze ongewoon snibbig. „Al die foto’s zitten vastgeplakt in een heel dierbaar album uit onze jeugdtijd en dat kan ik niet gaan slopen.”

„Nou, je hoeft niet zo uit te vallen.” Romana’s gezicht, dat zo aan Merel deed denken, werd rood van boosheid. „Zijn het echt alleen jouw foto’s? Mama kan moeilijk allerlei foto’s van vroeger meesjouwen, dus als ze dingen van vroeger nodig heeft, is het normaal dat ze er om vraagt, niet?”

„Het zijn mijn foto’s!” Kyra bleef uit haar humeur, met ’n diepe frons tussen haar wenkbrauwen en een vreemd, geknepen mondje, dat helemaal niet bij haar paste. Michael keek haar verwonderd aan en

begreep er niets van.

„Nou, zo bemind zijn die foto's nu ook weer niet,” beet Romana woedend van zich af. „Niemand heeft dat beroemde album ooit gezien in al die jaren, dus slingert het waarschijnlijk ergens op een hoge plank van een kast op je slaapkamer.”

„Het album slingert daar niet, het ligt heel goed opgeborgen,” zei Kyra hooghartig terug. „Het is mijn liefste album, dat veel herinneringen bevat en ik heb geen zin daar foto's uit te gaan plukken. Jullie hebt dat album niet gezien maar je hebt er nooit naar gevraagd, zo zit dat, jongedame.”

„Doe niet zo gek,” beet Romana, nu pas goed woedend, van zich af. „We kunnen moeilijk vragen naar iets waarvan we het bestaan niet eens weten. Het schijnt dus wel een geheim document te zijn, dat het al die jaren zo uit ons bereik is gehouden.”

„Geheim? Nou, in ieder geval heel kostbaar en ik weet dat mijn kinderen brutaal foto's stelen, hoe vervelend ik dat ook vind. Als ze het huis uit gaan, pikken ze foto's; ach zo lief, van mama, van papa die er zo leuk op staat. Ja, Lon, kijk maar beduusd, dat heb jij ook gedaan, maar ik zie die foto's niet meer terug, heb er ook geen negatieven van. Dat foto's pikken van iedereen hier in huis heeft me al jaren gehinderd en van dat ene album blijven jullie mooi allemaal af. En nu komt Romana me daar even vragen om de mooiste jeugdfoto van Merel, althans een van de mooisten uit mijn eigen album te halen. Heb ik hier niets meer voor mezelf?” Ze liep kwaad de kamer uit en gooide de deur allesbehalve zacht in het slot, zo vreemd voor de altijd zachtmoedige en gelijkmatige Kyra, dat Lon totaal verbijsterd naar haar vader staarde en Romana, met een vuurrode kleur, nerveus de brief van haar moeder weer tevoorschijn haalde.

„Zeg jij nou eens iets, inplaats van daar als een sfinx te zitten kijken,” beet Lon haar vader toe.

„Tja,” mompelde dokter van Donckeren en grijnsde niet zonder leedvermaak. „Het is goed, dat jullie eens een keer beseffen dat je een heel lieve moeder hebt, waar je best blij mee kunt zijn. Jullie neemt het allemaal zo vanzelfsprekend, maar je ziet, een keer is mama boos en meteen is er diepe verontwaardiging bij jullie alsof de sterren van de hemel vallen. Zanik in vredesnaam niet meer over dat foto-album, als je niet ook nog een kwaai vader wilt hebben.”

„Ach, nou ja,” zei Lon en schoot in de lach. Ze vond het tenslotte ook 'n storm in een glas water. „Je hebt eigenlijk wel gelijk en ik wist helemaal niet dat mam zo kwaad is over die fotopikkerij. Ze zei er altijd wel iets van, maar we plaagden maar zo'n beetje terug en

namen de foto's natuurlijk toch mee."

„Nou, dat vond ze dan niet leuk," zei Romana vinnig, stond op en liep de kamer uit.

„De tweede die nijdig verdwijnt. Waar je al geen ruzie om kunt krijgen!" mompelde Lon. „Niet dat het me helemaal onbekend is, want mijn Franz is een heel vriendelijk en goedig mens, behalve als hij haast heeft en iets niet kan vinden. Dan denkt hij dat het allemaal mijn schuld is, dat ik kan toveren en het vermiste uit de hoge hoed tevoorschijn kan brengen. Dan declameert hij dramatisch dat hier nooit iets te vinden is."

Ze zweeg en haar vader keek haar belangstellend aan. „En verder, wat gebeurt er dan? Word jij erg kwaad?"

„Nee, dan kan ik wel kwaad blijven, hij is tenslotte altijd wel iets kwijt," zei Lon droog maar er was een lach in haar ogen. „Meestal holt hij daarna met papieren, los, niet in een tas of map naar de wagen, smijt alles erin, holt nog even terug naar mij die hem heel kalm is nagelopen en zegt geroerd: „Ach, engeltje het is allemaal mijn schuld, kun je nagaan, engeltje, enfin, dan wuif ik hem uit en ga naar binnen, waar onze huishoudlady, overblijfsel uit zijn vrijgezellentijd, bezig is de troep op te ruimen. Heel leuk, niet vervelend, ik ben er aan gewend. Ik zou me geen raad weten als Franz keurig, met een wuifje en een lachje wegreed zonder alle trammelant; het is maar wat je gewend bent, hè?"

„Eh, ja, dat wel, maar het lijkt me een chaotische toestand," zei dokter van Donckeren die uit hoofde van zijn beroep orde en stiptheid gewend was, terwijl het thuis ook allemaal geruisloos draaide, ofschoon Kyra niet alleen maar huisvrouw was. Kyra had nu eenmaal in de tijd van Het Boshuis leren organiseren, met stevige hulp van de onnavolgbare Teun, kokkin, huishoudkundige, verbonden geweest aan een hotel van naam. Haar carrière had ze destijds opgegeven om de Daelheimkinderen met hun geërfde Boshuis, dat ze als hotel wilden exploiteren, te gaan helpen. De kinderen wisten eigenlijk niet veel van de voorgeschiedenis. Ja, het Boshuis had, toen ze allemaal nog klein waren en in hun prille tienerjaren wel veel voor allemaal betekend. Een heerlijke plaats om samen te zijn en dolle pret te maken maar langzamerhand was het allemaal gaan verzanden. Iedereen kreeg het zo druk met eigen zaken, had geen tijd om te komen. Het werd meer een bron van ergernis en stekeligheden over en weer. Vooral Kyra, die zich vanaf haar jeugd had ingespannen de familie bijelkaar te houden, had het er erg moeilijk mee gehad en nu zou er dan, als laatste klap, zo maar een dierbare herinnering even uitgeplukt worden. Merel had een paar foto's nodig, jawel!

Niemand begreep iets van Kyra's ronduit kribbige stemming terwijl ze altijd zo goedgehumeurd was. Het tafelgesprek kwijnende en ook Michael begon zuur te kijken. Hij was immers weinig thuis en waardeerde het niet dat Kyra uitgerekend nu met een lang gezicht rondliep.

„Wat ben jij gezellig,” zei Lon misprijzend, nadat ze een vraag had herhaald en toen een kort antwoord kreeg. „Gaat dat nou allemaal om die foto? Dan geef je hem toch niet?”

Romana trok haar wenkbrauwen op, een spottend gebaar dat Kyra furieus maakte.

„Nee, niet alleen om die foto, maar om jullie egoïsme en totaal onbegrip, jullie gebrek aan enig gevoel voor familiezin en traditie. Die gemakkelijke afbrokkeling van alles wat werkelijk waarde heeft! Ik zeg je een ding: dat voor jullie zo waardeloze Boshuis gaat eruit!” Ze gooide haar servet neer en wilde opstaan maar Michael stak een lange arm uit en greep haar pols.

„Het is dus niet alleen die foto. Dat is alleen de druppel waardoor de emmer overloopt. Kyra, je hebt je allang lopen ergeren, maar zeg dan wat het is. Als ik iets vroeg was het altijd: ‘O, er is niets, hoor, en ik heb het ook te druk om er verder op in te gaan’. Tamelijk gemakzuchtig, zo van ‘gelukkig, thuis is alles in orde’.”

„Ja,” zei Kyra zachtjes. „Ja, laat me even. Ik heb geen zin er in een plotseling opstekende ruziestemming over te praten, dat kan ik niet.”

Het valt natuurlijk niet mee na een onuitgesproken conflict opeens allemaal gewoon te doen en al deed iedereen zijn best, de tafel werd ongewoon snel opgeheven. Michael ging naar boven, naar zijn studeerkamer, Lon begroef zich landerig in een boek, dat haar niet interesseerde, omdat haar moeder vrij kortaf had gezegd, dat ze geen hulp bij de afwas wenste. Romana ging naar haar kamer en voelde zich, wat nooit eerder was gebeurd, overcompleet. Zij had om de foto's gevraagd en nog steeds was ze het niet eens met Kyra's reactie. Natuurlijk zou Kyra tegen Lon, Jos of Roel hetzelfde hebben gezegd. Ze zag Romana, die ze vanaf haar prilste babytijd in huis had gekregen, natuurlijk niet als een vreemd element en misschien was Romana toch wel eens voorgetrokken. Er waren nu eenmaal ogenblikken, dat de gevoelige Romana heimwee had naar haar eigen ouders, vooral als ze pas weer een lange brief had gekregen, of een telefoontje en, wat zo zelden voorkwam, ze hen even had mogen ontmoeten. Ze was dol op haar ouders en heel de familie had een zwak voor de nog altijd zo mooie, tengere 'prima ballerina' Merel. Vader Alexander... ach, Romana glimlachte bij de gedachte

aan hem; mama's vriendelijke, sterke en zwijgende schaduw, die Merels pad effende en dat heel gewoon vond, het ging zo vanzelfsprekend. Romana had zich vaak afgevraagd wat Merel zonder hem had moeten beginnen en of ze dan ook zo'n succes van haar carrière en haar leven had kunnen maken?

Waarschijnlijk toch wel, omdat Romana, die scherp observeerde, haar mooie moeder helemaal niet zo hulpeloos vond. Ze vocht altijd voor haar werk en maakte het zich nooit gemakkelijk. Het was wel een feit, dat ze in haar leven rust, geluk en kameraadschap had gevonden en dat ze daardoor al haar energie en kracht kon geven aan dat mooie maar slopende beroep, dat haar heel de wereld door deed reizen.

Wat Romana ook altijd was opgevallen en haar een warm gevoel gaf, was de intense belangstelling die Merel had voor Alexanders werk.

Of ze hun dochter werkelijk misten, Romana was er nooit achter gekomen. Ze zeiden dat het zo was en ze deden werkelijk alles voor haar wat mogelijk was, maar toch, Romana had zo haar twijfels.

„Ach, het is natuurlijk ook onzinnig. Je kunt niet verlangen dat die twee voortdurend om mij lopen te treuren. Waarom zouden ze ook? Ik hoop evenmin over mijn ouders te kniezen, gelukkig maar!” Romana vouwde de lange brief weer open en begon opnieuw te lezen. Wat moest ze nou met die foto's? Een wereldberoemd blad kon je zo maar niet afschepen met de mededeling, dat je familie weigerde foto's af te geven... een leuke rel! Vreemd toch, je dacht dat je de mensen, die je heel je leven had meegemaakt, kende en Kyra had nooit kuren. In ieder geval maar even wachten met de brief aan mama en papa, ze wist niet wat ze er mee aan moest.

Dat bleek het goede besluit, want Romana die dol was op koffie, wilde bijna bezwijken en op de heerlijke geur van de vers gezette koffie afgaan maar ze deed het toch niet en kort daarop klopte Kyra op de deur. Ze kwam binnen met de koffie op een blaadje en het blaadje stond op een bruin foto-album van forse afmetingen.

„Hier is je koffie en ik kom eens praten,” zei Kyra resoluut en ging naast Romana op de bank zitten.

„Drink eerst je koffie want anders wordt ze koud. Ik dacht wel dat je niet beneden zou komen en ik heb me ook wel aangesteld, denk ik, maar ik werd opeens zo verschrikkelijk kwaad. Die foto's waren natuurlijk niet de enige oorzaak.”

„Ik vermoedde het,” gaf Romana toe en dronk op haar gemak de heerlijke koffie.

Kyra leunde achterover en keek peinzend naar het meisje tegenover

haar, dat haar net zo lief was als haar eigen kinderen. Ze herinnerde Kyra soms heel sterk aan Merel, zo slank, zo fijn, zo donker, maar Merel had grote zeegroene ogen. Romana's ogen waren donker, maar als ze glimlachte, leek ze opeens sterk op haar vader.

„Mag ik het album zien?” Romana zette haar kopje weg en strekte haar hand naar het album uit. Toen Kyra aarzelde, deed ze geen moeite meer en leunde achterover.

„Je vindt dat ik een massa onnodige moeilijkheden maak,” constateerde Kyra. „En je vraagt je af, of een paar foto's zoveel opwinding waard zijn. Ja, Roma, dat zijn ze. Sommige mensen houden een dagboek bij, hun hele leven of een bepaalde periode van hun leven. Ik heb dat niet gedaan, maar dit fotoboek heeft wel dezelfde waarde als een dagboek. Het betreft een periode in het leven van mij en mijn broer en drie zusjes, de kinderen Daelheym. Een periode die beslissend was voor ons allen, voor ons verdere leven. Met een dagboek heeft een ander niets te maken, dit fotoboek vervult eenzelfde functie. Dit is met zoveel liefde bijeengezocht en van tekst voorzien, dat ik niemand toesta, ook Merel niet, hoeveel ik ook van haar houd, er foto's uit te plukken. De anderen hebben die foto's net zo goed gehad maar zijn er misschien slordiger mee omgegaan. Ik voorkom misschien je vraag of ik alleen dan recht op deze familiefoto's heb. Ja, dat recht heb ik en ik wil dat je het album nu bekijkt voor de goede verstandhouding tussen ons. Ik wil niet dat je je tot in lengte van dagen zult blijven afvragen, waarom Kyra zo overdreven reageerde. Kijk maar gerust, je hebt mijn volle toestemming.” Ze zweeg even en voegde er dan spottend aan toe: „En bespaar me alsjeblieft je commentaar over onze achterlijke kleren, in jouw ogen dan.”

„Dat soort opmerkingen ligt meer in de lijn van Lon, niet in de mijne,” merkte Romana hooghartig op.

Kyra ging er niet op in. Het was een van de weinige keren dat Romana, als ze een boze bui had, een fijne steek onder water gaf: Maak opmerkingen tegen je eigen kinderen, niet tegen mij.

Kyra had er wel begrip voor maar het hinderde haar toch telkens weer. Romana opende zonder zichtbare haast of interesse het zware album en vergat meteen haar ergernis.

„O, wat een leuke foto!” riep ze spontaan.

De eerste bladzijde werd ingenomen door een grote foto van de vijf Daelheymkinderen met Kyra als middelpunt.

In Kyra's prachtige ronde handschrift, bijna gecalligrafeerd, stond eronder: „Het eerste jaar zonder vader en moeder was moeilijk, wij werden naar alle windstreken verstrooid. Ik woonde met Lon en wilde alle kinderen weer onder één dak, maar hoe?”

Kyra wachtte op vragen of commentaar, maar Romana zei alleen: „Jullie zagen er wel vlot en leuk uit, eigenlijk helemaal niet ouderwets, hoogstens erg in de puntjes, tegenwoordig is het allemaal wat lossier en onverschilliger. Ik vind jullie ook wel een knap stel. Enig om dat eens te zien. Jij hebt eigenlijk heel weinig foto's staan.”

Ze sloeg de bladzijde om: een bescheiden fotootje van Kyra en Lon, gemaakt met een goedkoop fototoestelletje, in hun kamer, die met kunst- en vliegwerk gezellig was gemaakt. Kyra had hier kort en duidelijk onder gezet: „Dit waren de magere jaren. Gelukkig duurden ze niet te lang want toen kwam... zie volgende bladzijde.”

Op de volgende bladzijde prijkte een prachtige foto van het geliefde Boshuis met onderschrift: „O, dierbaar huis. Zelden kwam een erfenis beter van pas. De gelukkigste jaren van ons leven...” Daarna volgden alle mensen die een rol hadden gespeeld in de eerste jaren. Tona, hun goede geest en hulp bovenaan, daarna Bas Lom en zijn palfrenier, die de postkoets altijd met hoorngeschal naar en van het station door het bos reden, om gasten op te halen. De foto's van het eerste jaar eindigden met een foto van de postkoets met twee lachende gezichten die door het raampje keken. „Kyra en Michael, verloofd,” stond eronder. „Na lange tijd weer samen met allen die ons lief zijn in het Boshuis”.

„Enig, maar wat was er intussen gebeurd?” vroeg Romana en het was dat soort vragen waar Kyra tegenop had gezien.

„Ach, onderlinge ruzies en misverstanden.” Het klonk vaag en Romana wist dat Kyra er niet verder op in wilde gaan. Door het album bleek ze op familiegeheimen te zijn gestuit. De ruzies waren in ieder geval grondig opgelost, want Romana had nooit iets gemerkt van onenigheid in de familie, al zagen ze elkaar de laatste jaren steeds minder. Romana sloeg langzaam het blad om en zei alleen maar heel zacht: „O, wat ongelooflijk sfeervol, wat mooi! Is dat, ja, dat is mama.”

Het was een grote zwart-wit foto van een klein meisje dat ongelooflijk fijn en sierlijk op haar teenspitsen balanceerde, dansend op de klanken van een straatorgel.

„Alexanders meesterwerk. En zo begon het,” stond er simpelweg onder.

„Kende papa haar toen al?” vroeg Romana verwonderd. „Ik weet daar niets van, heb er nooit van gehoord. Maar het is een schat van een foto.”

„Nee, hij kende Merel niet. Hij zag haar toevallig vanuit zijn venster en maakte die foto, om later tot de ontdekking te komen dat de kleine danseres het jongste zusje van een vriend van hem was.”

„O, ja.“ Romana kon maar niet genoeg van de foto krijgen. „Wat goed! En toen ze groter was geworden, werd ze dus zijn grote liefde en is dat altijd gebleven, tot op deze dag, wonderlijk.“

„Zo eenvoudig was het niet,“ merkte Kyra droog op. „Dat zal je wel zien.“

Romana sloeg weer een blad op om daar op iets te stuiten, dat ze helemaal niet meer begreep: een grote foto van Kyra's zuster, mooie blonde Lon, stralend, met Alexander, ernstig en knap, maar beslist niet zo stralend als het meisje aan zijn zijde. „Lon en Alexander, verloofd,“ stond er simpelweg onder, alsof de eigenares van het album er maar liever niet verder op in wilde gaan.

„Hé, hoe kan dat nou!“ De eindeloze verwondering in Romana's stem klonk als een noodklok in Kyra's oren. „Is papa verloofd geweest met tante Lon? Dat heeft niemand me ooit verteld... wat gek?“

Romana dacht aan Lon, volgens haar een gelukkige en tevreden vrouw, die een tamelijk druk leven leidde en veel met haar man, een bekend dirigent, op reis was. Anders dan een hecht aan elkaar verknocht stel had Romana hen nooit gezien en toch kwam ze er na jaren door een toeval achter, dat haar vader eens verloofd was geweest met de oudere zuster van haar moeder.

„Vreemd, maar ik vind het geen prettige gedachte,“ zei ze toen Kyra niet antwoorde.

„Dat hebben wij... dat hebben zij verwerkt, het gaat jou niet aan,“ zei Kyra ongewoon bits. „Het was voor die drie mensen ook niet prettig, zeker niet voor Lon en voor je je nu allerlei rare dingen in je hoofd gaat halen, iedereen heeft fair gehandeld, niemand heeft iemand anders bedrogen. Die verloving was een vergissing en in onderling overleg is het geworden, nu ja, zoals het nu is, en zo is het goed, dat weet je.“

„Wie hield niet van wie, althans niet genoeg?“ vroeg Romana, die gewend was te zeggen wat ze dacht. „Lon heeft een zwak voor papa, dat is me heus wel eens opgevallen. Nu begrijp ik er meer van. Papa hield dus niet van Lon?“

„Jawel, maar niet genoeg. Merel was, en is nou eenmaal zijn grote liefde. Voor Lon is later alles goed gekomen, dat weet je.“

„Ja, maar misschien is er toch een litteken?“ mompelde Romana. Ze wilde verder bladeren maar ze kon haar ogen niet van de bewuste foto afhouden.

„Ik vind het toch maar vreemd dat niemand van jullie ouderen er ooit iets van heeft gezegd. Waren dit de moeilijkheden waarover je schreef onder de allereerste foto?“

„Ja,“ bevestigde Kyra, net iets te gretig. Romana keek even naar haar



maar ging er niet verder op in.

De familie blijkt heel wat spoken in de kast te verbergen, dacht ze cynisch. Nu ja, dat was haar zaak niet. In iedere familie kwamen wel vervelende dingen voor. Ze moest gewoon even wennen aan het idee: papa die ooit met Lon verloofd was geweest... welk treurspel stak erachter? Langzaam bladerde ze verder, vond de verbluffende mooie jeugdfoto van haar moeder, met het prachtige stel sieraden, de diamanten druppels in de oren en om de slanke hals.

Romana had die sieraden altijd gekend. Als klein kind had ze naar dat fraaie geschitter gekeken en later had mama haar verteld dat de sieraden uit dezelfde erfenis kwamen waaruit het Boshuis stamde.

„Dit is de foto die je moeder bedoelt,” zei Kyra. „Ik zal vragen of er een afdruk van kan worden gemaakt; het origineel geef ik beslist niet af!”

De foto was met een paar eenvoudige fotohoekjes bevestigd, zodat het heel gemakkelijk zou zijn de foto te lichten, maar Romana had begrip gekregen voor Kyra's standpunt.

„Graag, als U dat wilt doen. Mag ik nog verder kijken?” Het klonk zo bedeesd, dat Kyra begreep hoe Romana er mee in de knoop zat. Waarom deed zij, Kyra, de veel oudere maar blijkbaar niet veel wijzere zo vervelend tegen Romana, alsof het kind een gluurster was, terwijl het notabene over haar eigen ouders ging. Er waren genoeg jongelui, die de geschiedenis van hun familie niet kenden, er ook weinig aandacht en belangstelling voor zouden kunnen opbrengen. „Ach, natuurlijk, Roma.” Haar stem kreeg weer de gewone vriendelijke, warme klank. Het laatste deel van het album was een verzameling van, meestal, trouwpartijen, te beginnen met Lon en Oskar, daarna van Gabrielle, de dochter uit Oskars eerste huwelijk, met Andre Wilreys, een wereldberoemd zanger.

„Dit huwelijk leek me nogal een opgewonden toestand met al die honderden fans erom heen.” Romana bestudeerde de foto met plezier. „Ik dacht dat alle huwelijken en feesten zich in het Boshuis afspeelden? Met alle lieve gasten uit de begintijd, zoals je zelf zegt.”

„Ja, maar Gabrielle en Andre trouwden in Londen, wegens tijdsgebrek van de bruidegom.” Kyra schoot in de lach. „Wat een toestand. De hele stoet raakte elkaar kwijt, en moet je even kijken, volgende bladzijde, mijn dierbaar kind Josje was bruidsmisje en veegde haar neus af in de sluier van de bruid, waarvan akte!” Romana gierde het uit, het was de zotste foto die ze ooit onder ogen had gekregen.

„Ja,” zei Kyra zacht en streek liefkozend over het album. „Je houdt het allemaal vast met leuke, mooie, ontroerende foto's en later heb je heimwee omdat het zo mooi was en zo snel voorbijging, ach ja...”

„Wat zou er van al die mensen, die jullie toen zo na stonden, geworden zijn?” mijmerde Romana. „Wat grappig dat je van iedereen, bladzijden vol, zo’n fotootje ter grootte van een pasfoto hebt geplakt. Het is wel een volledig verhaal. Later ben je daar natuurlijk mee opgehouden.”

„Het Boshuis is eigenlijk nooit zo’n echt hotel geworden, het was en bleef vooral een familiehuis, met in het begin allemaal vreemde mensen die erbij gingen horen. Het wonen van de zussen en broer onder een dak, mijn ideaal, dat kon niet meer, ieder leidde allang zijn eigen leven. Zelfs Merel wilde haar pleegouders houden. Dat heeft me heel veel moeite gekost. Ik zag het niet meer zitten en ging weg, er vandoor. Lon ging ook en onze lieve trouwe Teun zat daar in haar eentje en ach, later kwam het wel weer goed en werd het Boshuis het dierbare familie-honk, geen hotel meer. Maar het werd wel een weinig rendabel, kostbaar bezit en dat is het nog. Wat er van al die mensen uit de begintijd is geworden, ik weet er weinig van. Contacten, hoe innig ook, verzanden in de tijd, dat is zelfs met onze eigen familie zo. Een reünie op touw zetten? De pret vergaat je, want de helft komt met uitvluchten, terwijl ze verder wel overal heenvliegen.”

„Ja, dat stemt je bitter en dat begrijp ik best.” Romana bladerde nog steeds in het album. „Ik heb ook wel gevoel voor traditie.”

„Van al die mensen weet ik alleen, dat Bas Lom niet meer leeft, maar hij was 88 en hij hoorde bij het huis, dus vanzelfsprekend weet iedereen dat. Ja, en die oude oma en opa, die bij ons hun 50-jarig huwelijksfeest vierden leven allang niet meer, ze waren destijds al in de tachtig.”

„Waarom staat onze oude koekoeksklok zo uitermate groot en alleen op de foto?” Romana begon te lachen. „Het huis staat boordevol prachtige dingen, mooier dan die klok. Waarom die eer? O, wacht, wat staat er onder? ’Zoals het klokje thuis tikt, pikt het oplichters!’ Wat een wonderlijke tekst! Zeg, maar als Dirk met zijn gezin niet zo geweldig goed voor ons honk zorgde was het wellicht allang gekraakt of leeggestolen. Hoe ben je aan Dirk gekomen?”

„Kijk maar eens op de bok van de postkoets in galop... dat jongetje is onze Deurk. En wat was ie altijd beretrots op de bok.” Kyra schoot in de lach. „De enige keer dat we de kans hebben gelopen al onze dure spullen en ons mooiste antiek kwijt te raken was, toen we een gast kregen die eerst bij Union had gelogeed. De klok, ja, de koekoek was opeens ontregeld. Onze gast gaf de naam Karston op maar hoe hij werkelijk heette, is me nooit verteld. Hij had het reu van zijn verborgen bagage in de klok verstoppt. Een van onze gasten

was bij de recherche, wat ik niet wist, en Karston werd gezocht voor veel meer activiteiten. We vonden het allemaal heel spannend en Karston werd gevankelijk weggevoerd; dat was het dan."

Romana zou het album graag nog eens op haar gemak willen bekijken maar de altijd zo plooibare, vriendelijke Kyra, bewaakt het album alsof het de kroonjuwelen zijn, dacht Romana geïrriteerd. Nu ja, als ze de copie maar kreeg van de foto, die mama wilde hebben. Er was heel veel, waarover ze zich had verwonderd, vooral dat tante Lon, waar ze zo goed mee kon opschieten, met Alexander verloofd was geweest.

„Dus ik had Lon als moeder kunnen hebben of... een andere vader, als Mereltje met een ander was getrouwd. Vreemd, iets om over te blijven filosoferen." Romana was in een uur tijd heel wat over haar familie te weten gekomen. Ze had wel genoten van die reis door het verleden en toch had ze heel sterk het gevoel, dat Kyra niet meer zei dan ze kwijt wilde en dat was niet veel geweest. Inplaats van nu eens gezellig van alles bij de foto's te vertellen over vroeger had ze nauwelijks meer commentaar geleverd dan onder de foto's stond. Het viel dan ook niet te ontkennen, dat Romana niet bepaald voldaan het album sloot en het teruggaf aan haar tante.

„Hier, je kostbare album. Het zijn tenslotte jouw herinneringen maar ik begrijp toch niet goed, waarom je zo geheimzinnig doet. Er zal vast wel meer zijn, dat je me niet wilt vertellen." Het klonk uitdagend, bijna brutaal. Onaangenaam getroffen stond Kyra op en liep naar de deur, daar draaide ze zich nog even om naar haar nichtje.

„Ik vind dat oude familiegeschiedenissen niet uit louter nieuwsgierigheid rondgestrooid behoeven te worden. Wij, vijf Daelheymys, hebben nog een paar eigen, heel persoonlijke herinneringen, mogen we alsjeblijft?"

„O ja hoor, maar ik bedoel er niets kwaads mee. Ik interesseer me gewoonweg voor m'n familie, meer dan de anderen. Ik sprokkel de boomtakjes, omdat de blokken niet van mij zijn en ik toch graag een warm vuurtje wil voelen. Begrijp je dat? Ik heb het hier altijd heerlijk gehad en dat heb ik nog, maar toch denk ik heus wel eens: waar zitten mama en papa nou? Waarom zie ik ze toch zo weinig. Konden ze maar eens wat meer bij me zijn. Ondanks alle warmte en liefde hier, dat gaat nooit over en dat kan ook niet. Ik weet zo weinig van vroeger. Andere kinderen horen dingen uit de jeugd van hun ouders, ik niet en jij bent ook niet mededeelzaam. Dit album heb ik met zoveel moeite mogen inzien en dan denk ik opeens obstinaat, nou mens hou het dan, vlieg op met je album, dat is dan brutaal, ja!"

„Het is moeilijk ouders te vervangen; helemaal lukken kan het

nooit. Ik weet wel dat je het gemis altijd bent blijven voelen en ik ben ergens toch wel blij, dat we jou nooit helemaal van Merel en Alexander hebben kunnen aftrekken, onbewust, ze zijn je liefde waard en ze hebben al niet veel privé leven. Sommige mensen zeggen wel als ik zo eens iets zeg over Merels carrière: Wel, het was toch haar eigen keus, maar ik geloof niet dat je van 'keus' kunt spreken als je zo'n enorm talent hebt meegekregen, daar moet je iets mee doen. Merel heeft dat gedaan, hoeveel ze ook van jou houdt. Ik begrijp dat sprokkelen van jou heus wel. Nou, amuseer je op je gemak met het album."

Kyra legde het album op tafel en verliet de kamer. Blij en dankbaar beleefde Romana een van de fijnste avonden die ze zich maar kon denken, maar familiegeheimen bleven verborgen achter de vele foto's en die waren er, dat wist Romana zo zeker, alsof Kyra het zelf had toevertrouwd. Wat was er gebeurd? Waarom was opeens iedereen weggelopen van het Boshuis? Was het alleen omdat Thierry, Tina en Merel niet voorgoed bij Kyra thuis wilden komen wonen? Kyra was daarover heel gesloten geweest en, veel later, als grote verrassing was er de grote verlovingfoto van Lon en Alexander. Nu ja, wat voorbij was had z'n tijd gehad, maar was dat wel zo? Was iets ooit echt voorbij? Het kon lang of kort duren, maar het verleden werd altijd weer opgegraven. Romana zuchtte diep en mompelde met veel zelfkennis: „Ja, het verleden komt bovendien, vooral als je een nieuwsgierige Romana in de familie hebt, stewardess van beroep, gewend de wensen en het misnoegen van de gezichten te lezen. Als je het eens liet rusten, Roma? Je zou je tante Kyra er een enorm genoegen mee doen." Ze schoof het album van zich af, maar vier foto's bleven door haar hoofd spelen, ze kon er niet door inslapen, de jeugdfoto van haar moeder, Merel met de zeegroene ogen en donkere haren, glad weggestreken als de vleugels van de vogel waaraan ze haar naam dankte; dan de foto van Kyra en Michael als verloofd paar in de oude postkoets... de ragfijne foto van het kleine meisje, op haar teenspitsen dansend naast het orgel, en de foto van Lon en Alexander, verloofd, een stralend blij en gelukkige Lon en een heel ernstige Alexander. Merel was toen toch nog maar een kind. Romana wilde er niet meer aan denken maar als de geest eenmaal uit de fles is ontsnapt, krijg je 'm er niet meer in. Zover als Romana het kon bekijken, waren Kyra, Lon en Merel de roerige drie geweest en Thierry en Tina, de twee rustige figuren op de achtergrond, waarmee zelden iets mis was gegaan.

De volgende morgen gaf Romana het album terug en zei: „Het was interessant een kijkje achter de schermen te mogen nemen. Familie

is heel boeiend, vind ik en het is de moeite waard de mensen te kennen, te zien hoe ze nu zijn en vroeger waren. Het is me niet tegengevallen. Zorg je dan voor de foto? Ik zal even wachten met schrijven, misschien kan het vlug."

"Ik zal er meteen voor zorgen. Tegen de tijd dat je weer thuis bent, heb je de foto wel." Kyra had het onaangename gevoel dat er, ondanks de wederzijdse vriendelijke woorden toch iets haperde. Ze wist, dat Romana bijzonder intelligent was en heel snel iets aanvoelde en meestal klopte later haar conclusie met de werkelijkheid. „Maar wat moet ik dan?“ vroeg Kyra zich af, toen ze een uurtje later Romana nawuifde, die met een kort, nogal onverschillig gebaar haar hand opstak, toen ze wegreed. Ik kan haar toch moeilijk vertellen dat Lon en ik destijds op 'n verschrikkelijke manier in de clinch lagen, omdat Lon heel erg fout was en ik door haar geïntrigeerd tijdenlang m'n hele familie, Michael inclusief, niet meer moest en weggelopen ben. Ik wil haar evenmin dat hele trieste verhaal van Lons ongelukkige liefde voor Alexander aan haar neus hangen, en de manier, waarop ze schitterend revanche heeft genomen voor haar vroegere gedrag, door Lex vrij te geven, helemaal vrijwillig. Het gaat Roma toch niet aan, maar ze voelt heel goed, dat er meer is dan ik wil vertellen; nou ja, dat moet dan maar! Ze bracht Lon, die weer naar huis vertrok, naar het vliegveld en ging daarna met het album naar een goede fotograaf, waarna ze in haar eentje ging winkelen en zichzelf op koffie met gebak fuifde. Ze was gewend veel alleen te regelen en op te knappen. Michael was een heel lieve, attente man maar hij had het zo ongelooflijk druk, dat ze het wel had afgeleerd hem met allerlei kleine dagelijkse moeilijkheden lastig te vallen. Hij zou er best welwillend naar luisteren, oh zeker, maar ze hield te veel van hem, om zijn schaarse vrije ogenblikken, waar hij zo intens van kon genieten, te verknoeien met gezeur. Kyra trad liever niet op de voorgrond maar was er wel altijd en op het juiste ogenblik, zoals ze dat vroeger ook was geweest toen ze allemaal nog zo jong waren. Maar toen, ze zuchtte omdat ze toch weer op hetzelfde punt terugkwam, werd de band met de anderen steeds losser en dat kon haar soms benauwen. Er viel weinig aan te doen, er kwamen nieuwe mensen bij, de kinderen kregen vrienden en vriendinnen, nieuwe banen, ver van huis, andere belangen en telkens brokkelde er, soms zo ongemerkt, weer een stukje af van dat oude vertrouwde familieleven en behoorde tot het verleden.

Tegenwoordig moest je al blij zijn, als er met een verjaardag een paar kwamen opdruven en meestal bleef het dan bij het haastige kopje koffie, met één oog op het horloge, want er wachtte altijd



zoveel op de achtergrond dat blijkbaar belangrijker was.

Dit kon Kyra niet verweten worden, zij maakte altijd ruimschoots tijd en men waardeerde dit op een vrolijke, wat onverschillige hoogst moderne manier. „Leuk hoor, zoals Kyra dat altijd bijhoudt. Ze heeft het toch ook druk, maar ja, wij zien er geen kans toe, hoor. Gelukkig maar, dat Kyra zo is, want anders...”

Misschien kwam het door het album, dat jarenlang had geslapen in Kyra's kast, maar ze zat zich, koffiedrinkend in haar eentje, steeds kwader te maken.

Jullie kunnen me wat... dacht ze grimmig en roerde de bodem bijna uit haar kopje, terwijl er geen suiker in de koffie onderdak had gekregen. Ja, jullie kunnen me wat. Kyra gaat het voortaan anders doen, oh, heel anders, ik baal ervan en goed ook!

Een paar tieners aan een tafeltje in de buurt keken haar belangstellend na.

„Best een leuk mens om te zien maar wat keek die nijdig. Die zat in d'r eentje een en ander te verwerken, zeker moeilijkheden met man en kinderen nou ja, het gewone, hè?”

Ze vergisten zich, het was niet 'het gewone', verre van dat. Michael zou vreemd gekeken hebben als hij had kunnen zien hoe kwaad en doelbewust zijn vriendelijke en gemoedelijke echtgenote naar haar auto stapte en een weinig parlementair woord tussen haar mooie tanden siste, toen de wagen niet onmiddellijk wilde starten.

Het rommelde danig in de familie, alleen wisten ze het nog niet. Kyra had genoeg van de rol die een kruising was tussen Sint Nicolaas, een Heilige en Moeder Gezelligheid op z'n Oud Hollands. Het was over en ze zouden het te weten komen, zeer binnenkort.

## HOOFDSTUK 2

Toen Romana een week later thuis kwam, gaf Kyra haar meteen de foto en het prettige bericht, dat ze, als ze volgende week naar Los Angeles vloog, daar haar ouders zou kunnen ontmoeten.

„O, wat heerlijk,” zei Romana en haar matte, vermoeide gezichtje leefde op, kreeg opeens iets stralends, de donkere ogen glansden warm. „Als ze niet te veel haast hebben kunnen we even echt bij elkaar zijn. Ik blijf daar twee etmalen. O, wat enig! Zoiets is me maar zelden vergund. 't Is meestal voor een haastig uurtje, als ik ze al ergens kan oppikken. Ik hoop het altijd maar het gebeurt haast nooit. Hebben ze gebeld?”

„Ja, je vader, vanuit New York. Als je hen schrijft laat je altijd zo hoopvol een soort spoor na... als... dan... Je ziet, dat ze er wel degelijk rekening mee houden. Ik vind het ook fijn voor je. De foto is

